

DESIRE®

Yvonne Lindsayová
Čekání na pomstu

YVONNE LINDSAYOVÁ

ČEKÁNÍ NA POMSTU

PŘEKLAD

DAGMAR BREJLOVÁ

Milá čtenářko,

vstupujeme společně do nového roku 2026 a naše srdce a mysli jsou naplněné přáními, touhami a nadějemi. Samozřejmě přáními ryze soukromými, ale také přáními a touhami, které se týkají celé planety, naší země, nás všech. Přejeme si, abychom žili v bezpečném světě, ve kterém se nebudeme muset strachovat o své životy a životy svých blízkých. Přejeme si, abychom žili ve světě, kde jsou lidé laskaví a ohleduplní nejen vůči sobě navzájem, ale vůči všemu živému. A tak mi dovolte, abych se i já připojil se svým přáním: Milá čtenářko, přeju Vám splnění všech Vašich tajných tužeb, přeju Vám, abyste si o lásce a romantice jak četla, tak abyste ji i prožívala! Vždyť je to největší dar a zázrak, se kterým se můžeme potkat. A Vám i sobě přeju ještě mnoho a mnoho krásných romantických příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Yvonne Lindsayová

ČEKÁNÍ NA POMSTU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Forbidden Affair

První vydání:
Harlequin Books, 2012

Překlad:
Dagmar Brejlová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2012 by Dolce Vita Trust
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Čekání na pomstu: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2312-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2313-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2314-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nicole se snažila zasunout klíček do zapalování. Nekontrolovatelně se jí třásly ruce. Do háje, klíče jí znovu spadly. Prudkým pohybem zdvihla klíče z podlahy svého mercedesu a usoudila, že by stejně neměla řídit. Vždyť není schopná ani nastartovat.

Vystoupila z auta, vztekla za sebou zabouchla dveře a vylovila z kabelky mobil. Ještěže byla natolik duchapřítomná, že svou designovou koženou cennost při svém velkolepém odchodu z rodinné večeře, jíž ukončila tradici veškerých rodinných večeří, nezapomněla na stolku v hale.

Vydala se po osvětlené příjezdové cestě jejich rodinného sídla na ulici. Podpatky na tvrdém podkladu rázně klapaly. Cestou si zavolala taxík. Zastavila se na ulici a čekala, až taxi přijede. Celá se chvěla. Chladný podzimní vzduch jí připomněl, že bylo jediné dobře, když se po příjezdu z práce nestačila převléknout z klasického vlněného kostýmu.

Otec ji sice požádal, aby k večeři zvolila slavnostní oděv, protože se chystal učinit důležité oznámení. Původně si tedy chtěla obléknout něco jiného, ale po návratu z práce jí na to už nezbyl čas. Otec jí nakonec vyčetl, že zůstala v práci déle, ačkoli spíš čekala, že ocení její vysoké pracovní nasazení. Kdo jiný by měl

být rád, že většinu své energie i času věnuje firmě Víno Wilson, než zakladatel a generální ředitel Charles Wilson? I on většinu života investoval do budování firmy. Nicole odjakživa hodlala jít v jeho šlépějích.

Až dodnes.

Zalila ji další vlna vzteku. Jak ji otec vůbec mohl takhle ponížit? Navíc před naprosto cizím člověkem? Přitom ani trochu nezáleželo na tom, že oním cizím člověkem je její bratr Judd. Jejich rodiče se před pětadvaceti lety rozvedli za velmi nepříjemných okolností a každý z rodičů a s jedním dítětem si pak šel vlastní cestou. Jakým právem se teď bratr dožaduje nároků, které mají být pouze její? Pevně zatnula zuby, aby svým vztekem nevykřikla. Bylo toho na ni příliš. Ne, tuhle bitvu nevzdá. Rozhodně ne ve chvíli, kdy zjistila, že jediný člověk, na něhož se může spolehnout, je ona sama.

Dokonce i její nejlepší kamarádka, kolegyně a celoživotní důvěrnice Anna se po návratu z australského Adelaide na Nový Zéland ukázala v pravých barvách. Kromě toho nepřijela sama. Jejím společníkem byl právě Nicolin bratr Judd. Sice se snažila Nicole namluvit, že pouze vyšla vstříc Charlesovu přání a našla Judda, aby mohla podpořit opětovné setkání a smíření otce a syna, jenže Nicole okamžitě došlo, že za tím ještě něco vězí, a bylo jí nad slunce jasné, že kamarádka neříká celou pravdu. Kdyby s ní jednala na rovinu, nezatajovala by jí Charlesovy pravé záměry.

Ostré píchnutí na hrudi jí připomnělo, aby se pořádně nadýchla. Šlo to těžko. Annu totiž měla ráda jako sestru. O to víc ji ta proradnost bolela. Jak jí to mohla udělat? Jak jí mohla tak odporně zradit? Přitom celou dobu věděla, co má Charles v plánu.

Mobil v kabelce začal zvonit. Nepřestával. Nicole napadlo, že jí možná volají z taxislužby, aby potvrdili

details, proto se ani nepodívala na displej a hovor přijala.

„Nicole, kde jsi? Nestalo se ti něco?“

„Ne, nestalo,“ odpověděla úsečně.

Anna. Kdo jiný. Její otec by nevolal jen proto, aby se zeptal, jak jí je.

„Mám se skvěle,“ dodala našťavaně.

„To není pravda, jsi rozčilená. Poznám ti to na hlas. Nicole, ten dnešek mě moc mrzí –“

„Jenom ten dnešek? A co ten tvůj výlet do Adelaide? Nebylas to náhodou ty, kdo sem po jedenadvaceti letech přivezl mého bratra, aby mi mohl vzít všechno, co mi kdy patřilo?“ vyjela na Annu. Kamarádka pouze lapala po dechu a snažila se bránit, jenže Nicole byla v ráži. Kamarádčina zrada ji zasáhla na nejcitlivějším místě. „Myslela jsem si, že jsme nejlepší kamarádky, odjakživa jsem tě považovala za sestru.“

„Nesměla jsem ti prozradit Charlesovy plány. Nicole, prosím tě, věř mi. Musela jsem mu slíbit, že neřeknu jediné slovo. Nezapomeň, že mu hodně dlužím. Kdyby tehdy nepomohl mojí matce a mně... Však víš, co pro nás udělal. A pak když matka umírala a –“

„Hodně mu dlužíš, jo?“ vyjela Nicole a zavřela oči a zarytě bojovala se slzami. „A co naše kamarádství?“

„Ty jsi odjakživa moje nejlepší kamarádka a moc dobře to víš.“

„Nepovídej... Tak proč jsi mě aspoň nevarovala? Proč jsi mi nenaznačila, že se otec chystá přemluvit Judda k tomu, aby zůstal, tím, že mu dá můj domov i moji firmu?“

„Půlku firmy,“ opravila ji Anna tiše.

„Nadpoloviční většinu. To se z mého pohledu rovná celé firmě.“

Otcovo rozhodnutí s ní příšerně zamávalo. Nejhorší bylo vysvětlení, proč se rozhodl věnovat většinou část firmy Juddovi, a ne jí. *Prostě počkej*, doporučil jí. *Zanedlouho potkáš mladého muže, do kterého se bezhlavě zamiluješ. Ani se nenaděješ a vdáš se, budeš mít děti. Víno Wilson pak pro tebe bude jen příjemné rozptýlení a zábava.* Hm. Takže roky její tvrdé práce, odhodlání, loajality vůči otcovým záměrům a snům nic neznamenaly? Považoval to za samozřejmost, bez níž se najednou objede? Nicole zuřila.

„Otec mi dal jasně najevo, jak vidí situaci, a tím, že ses přidala na jeho stranu, jsi mi víc než naznačila, jak se k ní stavíš i ty.“

Nicole rázovala na konci příjezdové cesty sem a tam. Vřela v ní nervózní energie. Potřebovala se jí zbavit, vybít ji. Anna se však nenechala vyvést z míry a zarputile s ní mluvila klidným tónem. Ostatně jako vždycky.

„Nic, pochop, že mě zahnal do kouta. Prosila jsem ho, aby o tom s tebou promluvil, aby ti aspoň řekl, že se Judd vrátí.“

„Zjevně jsi ho neprosila dost. Každopádně jsi mi mohla zavolat nebo poslat varování. Bohatě by mi stačilo. Tušila jsi, že to se mnou příšerně zacvičí. Ty jsi ale neudělala nic. Vůbec nic.“

„Hrozně mě to mrzí. Kdyby se ta situace znovu opakovala, zachovala bych se jinak, přísahám.“

„Mně už na tvých přísahách nezáleží. Celé roky jsem dřela jako mezek a teď to všechno spadne do klína někomu, koho prakticky neznám. Otec mu dokonce přenechal rodinné sídlo, takže nakonec ani nevím, jestli mám ještě kde bydlet. Jak by v takové situaci bylo tobě? No? Napadla tě tahle otázka?“

Na ulici se zamihotala světla. Přijíždělo taxi. Nejvyšší čas. Nicole zrovna začínala zvažovat možnost,

že by vpochodovala zpátky a řekla otci do očí, co si o něm myslí.

„Musím jít,“ řekla Anně. „Potřebuju čas na rozmyšlenou.“

„Počkej, Nicole, vrať se. Promluvíme si.“

„Ne,“ odpověděla Nicole bez váhání. Taxík zastavil u chodníku. „My dvě jsme si už všechno řekly. Buď tak laskavá a nevolej mi.“

Ukončila hovor, pro jistotu vypnula mobil a hodila ho do kabelky.

Nastoupila do taxíku. „Viaduct Basin,“ oznámila řidiči.

Doufala, že živá atmosféra barů a klubů v centru Aucklandu jí poskytne přesně takové rozptýlení, jaké nutně potřebuje. V autě si opravila líčení napůl smazané od slz. Měla na sebe vztek. Vadilo jí, že se vzteky pokaždé rozbřečí. Rozvahu sice neztrácela často, ale o to hůř se pak cítila.

Zvedla ruku, v níž držela rtěnku ve výrazně červené barvě, a silou vůle přesvědčila prsty, aby se přestaly třást. Výsledek zkontrolovala v kompaktním zrcátku.

Byla spokojená. Opřela se a snažila se nemyslet na otcova slova. Tím svým nadřazeným tónem dokonce tvrdil, že za čas sama pozná, že to s ní myslel dobře. A prý uzná, že měl celou dobu pravdu.

„To určitě,“ odfrkla si.

„Říkala jste něco?“ zeptal se taxikář ve vzorně upravené uniformě.

„Ne, nic, promiňte. Povídám si pro sebe.“

V očích jí znovu začínaly pálit slzy. Zpupně zavržela hlavou a několikrát zamrkala. Otec svým chováním nadobro zkazil jejich vztah, zničil jí i kamarádství s Annou a předem zlikvidoval šanci na to, aby se po všech těch letech dala dohromady s bratrem. Neměla se na koho spolehnout. Všichni nejbližší lidé

ji zradili: otec, bratr, Anna a vlastně i matka, Cynthia Mastersová-Wilsonová. Nicole ji neviděla od svého roku. Tehdy odjela do své rodné Austrálie a vzala s sebou pouze šestiletého Judda. Nicole zůstala v péči otce.

Nicole si odjakživa namlouvala, že o matku ani nestojí. Otec pro ni byl celý svět. Chtěla mu vynahradit jeho ženu a také ztraceného syna, ale tušila, že takový úkol ani zvládnout nemůže. Věděla, že se otci stýská po synovi, proto doslova dřela, aby se naučila všechno, co mohla, o rodinné firmě. Doufala totiž, že na ni pak otec bude pyšný a přijme ji jako svou rovnocennou nástupkyni. Ve snu by ji nenapadlo, že by v životě mohla dělat něco jiného. Od okamžiku, kdy pochopila, že zájem o Víno Wilson okamžitě probouzí i zájem otce, se do práce ve firmě pustila s neutuchajícím elánem.

Pak se tady objevil Judd a ona rázem přestala pro otce existovat. Jejich vztah nejspíš byl jiný, než si ho celý život malovala. Usoudila, že otci na ní nezáleží.

Zvedla ruku a uvolnila sponku, která jí držela vlasy v upjatém pracovním účesu. Prsty pročísla vlasy a načechrala je. Ne, nedopustí, aby ji otcovo rozhodnutí zlomilo. Počká, až se uklidní, a pak něco vymyslí. Zatím si bude užívat.

Taxi zastavilo. Nicole zaplatila a vystoupila. Bez váhání si rozepnula první dva knoflíčky na halence. Odhalila tak krajkový lem černožlaté podprsenky. Vida, jak málo stačí, aby se z manažerky stala dravá žena noci. Hrdě narovнала záda a zamířila do nejbližšího baru.

Nate se opíral o bar a lhostejně pozoroval dynamické pohyby těl na tanečním parketu. Dneska přišel jen kvůli Raoulovi. Nate mu jako poděkování připravil loučení se svobodou. Byla to velmi malá

služba za to, co pro něj Raoul udělal. Nateovi totiž před rokem nečekaně zemřel otec a Raoul se bez váhání chopil vedení Import Jackson. Nate věděl, že firma je v těch nejlepších rukou. Měl tedy dost času na to, aby ukončil své působení v Evropě, kde řídil pobočku firmy, našel za sebe náhradu a vrátil se na Nový Zéland.

Na večírku se, bohužel, nudil. Neměl na lidi náladu. Nakonec se rozhodl, že se nebude dál trápit, rozloučí se a pojedje domů. Odlepil se od baru, ale v tom okamžiku si všiml zajímavé ženy. Pohybovala se na tanečním parketu s takovou smyslností, že si jí nemohl nevšimnout. Navíc na sobě měla kostým, jako by do baru šla rovnou z práce. Se zájmem si začal prohlížet její svůdné pohyby, jeho pozornosti neunikla ani decentně odhalená krajka podprsenky. Sukni neměla vyzývavě krátkou, ale i tak v ní vynikaly její dlouhé nohy a vysoké podpatky.

Nedokázal od ní odtrhnout oči. Najednou nikam nespěchal. Dokonce ho napadlo, že by se do bytu na Waitakere Ranges tentokrát nemusel vracet sám.

Nate prokličkoval davem blíž k ní. Někoho mu připomínala, ale nemohl si vzpomenout. Dlouhé tmavé vlasy se jí při pohybech do rytmu hudby pohybovaly sem a tam. Byl z ní vyvedený z míry. Přesně takovou ženu si představoval ve své posteli.

Nechal se pohltnout hudbou a protančil až k ní. „Ahoj, můžu se přidat?“ zeptal se s úsměvem.

„Jasně,“ přikývla a odhrnula si vlasy z tváře. Upřela na něj pohled vyzývavých tmavých očí. A on se nemohl vynadívát na smyslné rudé rty.

Tancovali pár centimetrů od sebe, ale nedotýkali se. Atmosféra mezi nimi jiskřila.

Za ženou se mihl další muž a nezáměrně do ní strčil. Přistála Nateovi na prsou. Pohlédla mu do očí a pomalu se usmála.

„Vida, můj hrdina,“ prohodila a rozpustile na něj mrkla.

Ani nevěděl, jak se to stalo, a taky se usmál. „Klidně budu hrdina. Nebo i něco víc,“ pokrčil rameny.

Zachvěla se. „I něco víc?“

„Cokoli.“

„Děkuju,“ zašeptala tiše. Přes hluk kolem nich ji téměř neslyšel. „V tuhle chvíli by mi cokoli pomohlo ze všeho nejvíc.“

Objala ho kolem krku a propletla mu prsty v šiji. Její doteky s ním dělaly netušené věci. Jak rád by ji popadl do náručí, odnesl odtud a vzal k sobě. Do postele.

Nate ale nebyl stoupencem románků na jednu noc. Matka mu odmalička vštěpovala, že ženy jsou vážené bytosti, a Nate kromě toho rád plánoval věci dopředu. Spontánnost nepatřila k jeho silným stránkám. Ani v soukromém životě. Před lidmi se míval na pozoru a nejprve zjišťoval, jaké mají úmysly. Na té ženě ale bylo něco, co ho probouzelo k životu a ponoukalo ho k riskování.

Zadíval se jí do očí. Konečně se začal rozpomínat. Už mu došlo, proč mu byla povědomá. Byla to Nicole Wilsonová, dcera Charlese Wilsona a zástupkyně ředitele firmy Víno Wilson. Na její fotku mnohokrát narazil ve svazku dokumentů, které mu Raoul nashromáždil kvůli konkurenci, konkrétně kvůli Vínu Wilson. Jeho otec Thomas a Nicolin otec kdysi bývali nejlepší přátelé. Postupem času se však vztah mezi nimi změnil v úhlavní nepřátelství.

Jako dospívající kluk slíbil otci, že za to, co Thomasovi provedl Charles Wilson, se pomstí. Nateův otec se vždycky snažil vztahy mezi rivaly uklidnit a dosáhnout mírové dohody, bohužel marně. S jeho smrtí veškeré naděje na smír utichly.

Nate byl odhodlaný svůj slib splnit. Však i proto

začal shánět podklady o konkurenční firmě, aby si o ní udělal co nejlepší představu a mohl pečlivě naplánovat další postup. Buď jak buď nehodlal propást příležitost, která mu sama od sebe doslova a do písmene vletěla do náručí.

Do nosu ho zašimrala Nicolina vůně. Byla intenzivní, stejně jako žena, kterou držel v náručí. Neodtáhla se. Pokračovali v tanci.

Nate se netajil tím, že ho Nicole přitahuje. Neměl pocit, že by mohl něco pokazit. O nic mu nešlo. Svým záměrům dostojí stůj co stůj, ať Nicole bude znát, nebo ne. Kdyby v ní ale probudil zájem a touhu, mohly by plány na pomstu nabýt zcela jiných, dosud netušených rozměrů.

Nicole sama věděla, že to ten večer přehnala s pitím. Měla by si zavolat taxi a konečně jet domů. Přece jen byl teprve čtvrtek, takže ráno musela do práce. Alespoň tedy doufala, že ještě nějakou práci má.

Při vzpomínce na práci ji rozbolela hlava a z představy, že by se měla vrátit domů, se jí dělalo špatně. Otec ji považoval za nulu, za nepotřebnou onuci. Vlastně to tušila odjakživa, proto tolik dřela. Pozornost a zájem získávala od jiných. Měla spousty známých, stále někam chodila, ustavičně se obklopovala cizími lidmi, protože doma by byla sama jako kůl v plotě. Přesto ani po dokončení univerzity nemohla tvrdit, že má dobré přátele. Společnost anonymního muže pro ni byla ten večer víc než žádoucí. Na nic se neptal, nemusela tedy na nic odpovídat. Mohla se nechat unášet kouzlem okamžiku a zapomnění. Mohla se nechat okouzlovat vzájemnou přitažlivostí dvou mladých lidí.

Přímý kontakt s tanečním partnerem jí vůbec nevadil. Cítila, že se stále častěji dotýkají spodní částí těla. Hlavní roli však nehrál alkohol, nýbrž vzduch

nabíť elektřinou vzájemné přitažlivosti. Cítila to. Rozdováděně se zasmála.

„Nechceš mě zasvětit?“ zeptal se.

Pevně sevřela rty a zavrtěla hlavou. Ne, o své úvahy se s ním rozhodně dělit nehodlala.

„No, počkej, to tě bude něco stát,“ ohradil se namísto nazlobeně.

„Co mě to bude stát?“ zeptala se pobaveně. „Chceš mě potrestat za to, že se dobře bavím?“

„Kdo tu mluví o trestu?“ namítl.

Nicole věděla, že překračuje pomyslnou hranici, ale nemohla si pomoci. Bavilo ji to. Líbil se jí.

„Tak o čem?“ prohodila, ale už tušila, co přijde. Měla silné nutkání olíznout si rty. „Co mě to bude stát?“ škádlila ho dál.

„Tohle,“ odpověděl.

Bez dalšího varování sklonil hlavu a přitiskl své rty na její. Měl je chladné a trochu drsné. Začal ji dráždit, objevovat a vzrušovat.

Nicole měla pocit, jako by v ní vybuchly jiskřičky vášně. Přestávala vnímat okolí a nechávala se pohltit kouzlem okamžiku, silou intenzivního zážitku. Nechtěla na nic myslet, nic vnímat, pouze si užívat jeho polibky. Objal ji kolem pasu a přitiskl k sobě.

Stále se pohybovali do rytmu hudby. Nicole se k Nateovi tiskla pánví, chtěla být u něj co nejblíže. Cítila, že je vzrušený a že za to nemůžou jenom letmé doteky. Měla co dělat, aby nahlas nezasténala. Nate se od ní neochotně odtrhl.

Polkla a otevřela oči. Snažila se rozpoznat, jakou má ten muž barvu očí, ale přítmí sálu jí to neumožňovalo. Každopádně ji pohlcoval pohledem. Měla pocit, jako by ji hypnotizoval. Začínala z toho být nervózní. Najednou si připadala jako oběť predátora na lovu.

„Už mám splaceno?“ zeptala se roztouženým hlasem.

„Možná...“

„Aha...“

Naprosto ji uchvátil, omámil. Nejradši by ho začala líbat sama, chtěla ten omračující okamžik prožít znovu. V jeho náručí totiž dokázala na všechno zapomenout, na okamžik byla svobodná, volná. Nemusela řešit ani to, kdo je, co ji potkalo a co na ni teprve čeká.

To bylo prima. Hodně prima. Kéž by to nikdy neskončilo!

„Ahoj, Nic!“ ozvalo se vedle ní. Nečekaně ji oslovila kamarádka Amy. Nate ji pustil. To se ale Nicole vůbec nelíbilo.

„Jdeme ještě do dalšího klubu, přidáš se?“ zavolala na ni Amy hlasitě, aby přehlušila hudbu.

Nicole automaticky naskočilo varování, že by to neměli přehánět, ale ovládla se. Jí se nikam nechtělo.

„Ne, díky. Vezmu si pak taxíka.“

„Dobře. Ráda jsem tě viděla. Snad se příště sejdem dřív,“ prohodila Amy a byla pryč.

„Opravdu nechceš jít se známými?“ ujišťoval se její taneční partner.

„Ne. Už jsem velká holka a umím se o sebe postarat sama,“ odpověděla.

„To rád slyším. Jo, jsem Nate.“

„Nicole,“ představila se pouze křestním jménem. Stručné a nezávazné představení jí vyhovovalo. Pak se opět nechala pohltit rytmem hudby.

Koutkem oka zahlédla, že v jejím dosahu blýskl blesk fotoaparátu. Nezaskočilo ji to, už to znala. Nepochybovala o tom, že se druhý den ve společenské rubrice objeví fotky s nemálo pepnými komentáři nebo spíš snůškami lží. Bylo jí to jedno, v té chvíli měla oči pouze pro muže před sebou. Řada mužů se na parketu

spíš trápila, ale Nate tančil, jako by tanec byl jeho druhou přirozeností. Kromě toho byl atraktivní.

Měl tmavé vlasy a výraznou mužnou tvář. A ty rty... Nejradši by je znovu ochutnala.

„Prošel jsem vstupním testem?“ laškoval s pobaveným úsměvem.

Usmála se. „Docela jo.“

Rozesmál se. Nicole zamrazilo v zádech. Je na něm vůbec něco, co není skvělé? napadlo ji.

Dav kolem nich začínal řádnout. Nicole si neochotně připouštěla, že se večer chýlí ke konci. Bylo třeba myslet na odchod. Kromě toho se bude druhý den proklínat. Několikahodinové tancování ve vysokých podpatcích si vždycky vyžádalo nepřiměřeně vysokou daň v podobě kruté bolesti nohou. K tomu musela přičíst i přemíru alkoholu. Nelíbilo se jí, že na ni opět dotírá realita. Chtěla se bavit, užívat si. Nate jí něco říkal, ale v tom hluku mu nerozuměla.

„Cos povídal?“ zeptala se a naklonila se k němu.

Mmm, ten krásně voní. Připomněl jí chladivý mořský vánek.

„Ptal jsem se, jestli tě můžu pozvat na skleničku.“

Nicole usoudila, že alkoholu měla na jeden večer víc než dost, ale vzpurná nálada ji neopouštěla. Bez dlouhého váhání přikývla.

„Dáme si ji tady, nebo tě můžu pozvat k sobě?“

Projela jí vlna vzrušení. Opravdu jí navrhuje to, co si myslí? Nic takového ještě nikdy neudělala. V životě nešla s cizím mužem k němu domů, rozhodně ne sama, bez doprovodu známých. Z nějakého důvodu ale měla dojem, že Nateovi může věřit. Líbilo se jí to. Taký chtěla zjistit, jestli ty jiskry, které mezi nimi přelétávaly, vydrží i za zdmi klubu. V neposlední řadě potřebovala vypnout. Úplně.

„Klidně mě můžeš pozvat.“

Byla odhodlaná jít kamkoli, hlavně ne k sobě domů.

„Bezva, takže tě zvu,“ usmál se. Znovu jí po zádech přešel příjemný mráz plný očekávání.

Nate ji vzal za ruku a vedl ji k východu. Nicole zapomněla i na bolavé nohy a hrůzu z ranní kocoviny. Napadlo ji, že by si měla dávat pozor, že jít domů s naprosto cizím mužem je potenciálně nebezpečné, ale tuto noc nechávala všechny starosti plavat. Chtěla udělat něco jenom pro sebe.

Co by se vlastně mohlo stát ještě horšího?

DRUHÁ KAPITOLA

Nate se cestou k východu setkal pohledem s Raoulem. Kývl kamarádovi na pozdrav. Raoul na něj mrkl, ale vzápětí se zhrozil. Došlo mu totiž, kdo je žena po jeho boku. Nate se musel hodně ovládat, aby se nerozesmál. Trefa do černého.

Celé roky si představoval, jak srazí Charlese Wilsona na kolena, ale tahle varianta ho nenapadla ani v nejdivočejším snu. Držel a znovu bude držet jeho dceru v náručí. Byl by sám proti sobě, kdyby té příležitosti nevyužil. Přesto se do ničeho nehodlal vrhnout bezhlavě. Opatrnosti nebylo nazbyt. Napadlo ho, že si skutečně dají skleničku a pak zavolá Nicole taxi. Něco mu však napovídalo, že na tuhle chvíli nedojde.

Vsunul ruku do kapsy a stiskl dálkové ovládání, jímž odemkl nízké stříbrné maserati zaparkované u chodníku.

„Pěkné auto,“ ocenila Nicole. Nate jí otevřel dveře a sledoval, jak ladně skládá dlouhé nohy do prostoru před sedadlem.

„Při cestování upřednostňuju komfort,“ mrkl na ni.

Hrála tu hru s ním. „Takové muže mám ráda.“

O tom nepochyboval. Věděl, že Nicole žije na vysoké noze a je zvyklá na ten nejvytříbenější luxus. Nic jiného by u ženy takového původu a postavení

ani nečekal. A bavilo ho, že zatím nemá tušení, kdo je on.

Obešel auto. Povzdychl si. Jeho otec znal jiný příběh. Nate si dobře pamatoval, že když byl malý, neměli peníze prakticky na nic. Jeho otec s Charlesem Wilsonem vybudovali firmu a Charles z ní pak Thomase doslova vykopl. Thomasovi trvalo celé roky, než dokázal obnovit svoji pověst a než znovu mohl stavět na důvěryhodnosti. Nate byl tichým svědkem otcových nekonečných a nekončících snah, starostí a zpočátku vratkých úspěchů. Nate se navíc narodil neplánovaně. Jeho otec měl s matkou krátký poměr a zpočátku ho nehodlal rozvinout v dlouhodobý vztah. Vztah jeho rodičů nepatřil k nejšťastnějším. Nate si z něj odnesl dvě klíčová pravidla.

První pravidlo: nevěř jen tak někomu.

Druhé pravidlo: v lásce a válce se smí všechno.

Nate se posadil za volant a nastartoval. Vyjel na silnici a zamířil k Hobson Street. Odtud se napojili na severozápadní dálnici.

„Ty bydlíš na západě města?“ podivila se Nicole.

„Podle nálady,“ odpověděl. „Mám dva byty. Nejradši jsem v Karekare, tam mám domov. Nerozmyslela sis to?“

Jeho otázka mezi nimi visela jako výzva. Po očku na ni pohlédl. Sevřela rty a polkla.

„Jistěže ne. V Karekare jsem nebyla, ani nepamatuju,“ odpověděla.

„Ta čtvrt se prakticky nemění. Pořád je divoká a krásná.“

„Jako ty?“ prohodila a vrhla na něj odvážný pohled.

„Těmi slovy bych popsal spíš tebe.“

Zasmála se. Natea zašimralo v břiše napjatým očekáváním.

„Ty víš, co říct, abys pohladil zraněnou duši.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čekání na pomstu.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.